

В Донецькій області ведеться слідство щодо загибелі солдата, вбитого зі слів очевидців, його командиром, повідомляє газета «ФАКТИ», Механік - водій бойової машини, Максим Турик загинув у зоні АТО влітку цього року, але обставини стали відомі тільки зараз, коли про це розповіли його уже демобілізовані товариші по службі. У військовій частині рідним Максима заявили, що стався нещасний випадок: мовляв, солдат випадково впав із огорожі та розбив голову. Те саме говорилося і в підписаному командиром військової частини акті про нещасний випадок. На підставі цього акту мамі Максима Турика відмовили у виплаті грошової компенсації.

- Нещасній жінці сказали, що її син сам у всьому винний, - розповідає із товаришів по службі Максима. - Мовляв, напився і спробував перелізти через огорожу, щоб піти у самоволку. Донедавна близькі Максима не знали, що його вбили. Ми разом служили і давно про це повинні були розповісти, але чекали демобілізації. Бо якби наш командир дізнався про те, хто проговорився, невідомо як для нас це все закінчилося б.

Кримінальне провадження за фактом нанесення Максиму Турику важких тілесних пошкоджень, які потягли за собою смерть, в Бахмутському міському відділі поліції відкрили тільки зараз. Це було зроблено тільки після того, коли товариші по службі Максима звернулися в поліцію з відповідною заявою. Вони повідомили про те, що Максима вбив командир третьої роти. І сталося це, за їх словами, на очах у трьох десятків військово-вослужбовців.

- Зовсім скоро після похорон

стіл. « Ми робимо все для того, аби зняти набряк, - пояснив лікар. - Але шансів мало. Наступні десять днів будуть вирішальними».

Лікар пояснив, що з ним сталося?

- Ні. Сказав тільки, що така травма - це наслідок сильного удару по голові. На 5 добу Максим помер, не приходячи до тями. Коли ми забирали його з госпітала, туди приїхав капітан з його частини. Він був першим, від кого ми почули версію про падіння з огорожі у п'яному вигляді. «Максим при падінні вдарився головою об бетон, - сказав капітан. - Але ми оформимо все так, нібито він загинув при виконанні. Ви зможете отримати компенсацію». В той момент ми погано розуміли, що відбувається. Я не знав, як заспокоїти маму Максима. Вона уже старенька, в неї проблеми із серцем. Максим повинен був демобілізуватися ще в березні, вона цього дуже чекала. Але він вирішив продовжити служити по контракту. В рідному

МАКСИМ ТУРИК ВОЮВАВ НА ПЕРЕДОВІЙ, А ЗАГИНУВ В ТИЛУ...

інших.

«ФАКТАМ» вдалося поспілкуватися з товаришами по службі Максима, які бачили, як все сталося.

- В той момент на чергування заступала друга рота. Ще був медик та черговий водій... Всіх разом хто це бачив, було чоловік з тридцять, - розповів «ФАКТАМ» ще один військовий батальйону. - Чому командир третьої роти почав бити Максима, ми так і не зрозуміли. Думаю, ні для кого не секрет, що в армії випивають. Максим, як і всі інколи міг випити, але в той момент жодних ознак

алкогольного сп'яніння я у нього не помітив.

Все сталося на вулиці біля жилих і штабних палаток.

Наші хлопці були в шоці. Командир другої роти знімав все на мобільний телефон. Коли Максима повезли, командир батальйону (який бачив все і не пробував зупинити) вистроїв нас і сказав, що ми повинні забути все, що бачили: «Офіційна версія-п'яний впав з огорожі. Хотів у самоволку, але не вийшло. І не дай Боже хтось щось розкаже...»

Тоді ж він покликав командира по роботі з особистим складом і повідомив йому: «Тобі доведеться оформлювати службове розслідування. Зробиш все так, щоб не було проблем». Що саме той зробив, я не знаю. Але до нас ніхто не приїжджав і ні про що не розпитував. Я був впевне-

солдата ніхто не понесе відповідальності, винні в його смерті відчують ще більшу безкарність. А на місці Максима міг бути будь-хто із нас.

Тим часом юристу Олександр Рубану, який служив у цьому батальйоні по контракту, вдалося зібрати чимало доказів вбивства Максима Турика.

- Я прийшов в батальйон уже після того, як Максима вбили, - розповідає Олександр Рубан, - Про цей випадок розповіли солдати. Вони готові були зі мною говорити, але з однією умовою: щоб ніде не згадувалися їхні імена та прізвища. Тим часом інформація про те, що я намагаюся розібратися в справі, дійшла до комбата Він викликав мене до себе і дав зрозуміти, що за таку діяльність я можу поплатитися життям. «Тебе вб'ють», - тричі повторив він мені. Після цього наше спілкування закінчилося.

Кореспондент «ФАКТІВ» по-дзвонила командирі третьої роти, який, зі слів військових, забив до смерті Максима Турика. Його дзвінок журналіста не обрадував.

- Все що потрібно було, я вже сказав військовій прокуратурі і поліції, - відповів командир роти. - Вони проводили розслідування, ось у них і запитуйте. А я давати коментарі журналістам не буду.

Телефон командира баталь-

йона почали дзвонити колеги по службі, - згадує зять загиблого, Олександр. - «Все було не так, як написано в документах, - говорили вони. Розказати правду ми поки не можемо. Нам ще тут служити. Але як тільки демобілізуємся, ви про все дізнаєтесь». Я і сам не вірив у версію, яку нам озвучило командування. Напився, поліз через огорожу, впав... Це зовсім не схоже на Максима. Він не алкоголік і, як говорять його товариші по службі, до своїх обов'язків завжди відносився відповідально. До речі, версію із падінням з огорожі нам озвучили не одразу. Вранці 3 липня мені подзвонили теща. «Максим в лікарні! - сказала кризь сльози.

- В нього крововилив в мозок. Не знаю, що сталося».

Я цілий день намагався йому додзвонитися, але телефон Максима не відповідав. Хлопці із його частини, до яких я зміг додзвонитися сказали, що Максим в харківському госпіталі. Наступні два дні ми дзвонили в цей госпіталь. Там спочатку відповіли, що з Максимом ніби все добре

- мовляв, телефонуйте йому на мобільний і він відповість. І тільки потім зізналися : «Його стан вкрай важкий. Приїжджайте, лікар все розповість». Але навіть тоді, коли я приїхав у Харків, нічого толком не дізнався. Діагноз Максима звучить страшно. Набряк головного мозку, внутрішньочерепний крововилив, перелом кісток черепа, закрита

черепно-мозкова травма...В ре-анімацію до Максима мене не пустили. Лікар сказав, що коли його привезли до них у госпіталь, він вже був у комі. Максима одразу поклали на операційний місті (ми з Вараша Рівненської області) роботи фактично ніякої немає, ось він і вирішив заробити грошей. Максим був дуже відповідальним хлопцем.

- Коли ви з ним розмовляли останній раз?

- За день до того, як він отримав травму. Був дуже поганий зв'язок, я його практично не чув. Максим жалівся на сильний головний біль. Я порекомендував йому звернутися до лікаря. Раптом щось серйозне. Ми домовилися здзвонитися пізніше, але, як виявилось пізніше, це була наша остання розмова.

На наступний день після похорон, 11 липня, з'явився наказ Міністерства оборони, в якому було сказано, що загибель Максима не пов'язана із виконанням військових обов'язків і жодні компенсації його близьким не належать. В наказі було посилення на відповідні результати службового розслідування. Цікаво, що саме розслідування закінчилося тільки 29 липня. В жодному з цих документів навіть немає посилення на результати експертизи, які підтвердили б алкогольне сп'яніння. Хоча повинні були бути, бо Максима відразу після травми завезли в лікарню, де в нього однозначно

брали відповідні аналізи.

Товариші по службі Максима, які телефонували відразу після смерті, стримали своє слово. Зараз вони демобілізувалися і розповіли правду. Виявилось, що Максима вбили на їхніх очах. І зробив це командир третьої роти. Як розповіли хлопці, Максим просто попався під гарячу руку і цей командир почав при всіх його бити. Напевно, щоб самоствердитися або залякати

Командир третьої роти підвів Максима до столика, де лежали шолом та боксерські рукавиці. Купити цей боксерський набір була ідея командира батальйону. Спочатку задумка була така: мовляв, на війні часто здають нерви, тому якщо ви відчуваєте, що потрібно зняти напругу, ідіть і бийтеся. Краще хай б'ються, ніж, наприклад, стріляють.

Насправді сталося так, що знімати напругу таким чином міг або сам комбат, або приближені до нього. Вони приводили люди-ну, який з якихось причин був їм неугодний (можливо, навіть міг просто не подобатися), і починали його бити, часто у всіх на очах. Влаштовували це показово. Знаходили собі живу боксерську грушу і знущалися як могли. Хлопці часто отримували травми, але нікуди не зверталися. Як ти підеш жалітися, якщо тобі ще тут служити. Випадок з Максимом став останньою краплею. Командир третьої роти просто вирішив зняти напругу і

«забув» одягти Максима шолом. Наніс йому два прямі удари в голову. Після другого Максим впав. Він навіть не зігнувся - просто впав, як зрубане дерево. І одразу знепритомнів.

Коли до Максима підбігли медик і водій, у нього з рота вже йшла піна.

ний, що у справі буде розбиратися військова прокуратура, але ні. Комбат і раніше давав зрозуміти: щоб він не зробив, йому все зійде з рук. Говорив, що має зв'язки на рівні Міністерства оборони. Чи правда це, ніхто не знає. Але чому вбивство Максима Турика так довго взагалі не розслідувалося.

Після цього випадку солдати були налякані. По можливості стали переводитися з цього батальйону. Боялися, що з ними може статися те саме, що із Максимом. Бо ж вони все бачили і знають правду. Командир третьої роти, який скоїв вбивство, залишився при виконанні обов'язків. Ніби нічого й не було... Я часто згадую Максима. Він був хорошим хлопцем і чудовим механіком. Щоб заробити для мами та сестер більше грошей, завжди просився на передову. А загинув у тилу, від рук свого ж.

- Командир третьої роти вкотре хотів всім показати, що він тут головний, - розповів ще один свідок побиття. - Я чув, як Максим говорив йому: « Я не буду битися. Будь ласка, не треба», і Максим дійсно не бився. Його просто вбили ударами в голову. Я розповідаю це тому, що не хочу,

Максима на його мобільний

щоб подібні випадки повторювалися. А якщо за гибель Телефон весь наступний тиждень був «поза зоною доступності». В прес - службі Бахмутського відділу поліції «ФАКТМ», підтвердили, що кримінальне провадження розслідується.

- Зараз проводяться слідчі дії, - повідомили в прес - службі. - Давати детальну інформацію, ми не можемо, оскільки існує таємниця слідства. Поки провадження відкрито за фактом нанесення тяжких тілесних ушкоджень.

Як повідомили в поліції підозра ще нікому не пред'явлена. Допитуються свідки події.

Від редакції «Вараш»: Ця стаття журналіста Катерини Копаневої з газети «ФАКТИ» публікується на прохання мами Ольги Турик.

Питання про виплату грошової допомоги родині загиблого Максима Турика через місцеву програму піднімається депутата-ми ще з вересня місяця. І за цей час можна було внести будь-які зміни в програму аби допомогти мамі в ці страшні хвилини втрати сина, і яка дійсно знаходиться у скрутному становищі. На одній з останніх сесій міської ради було прийнято рішення про виділення цих коштів. Проте міський голова, прикриваючись начебто відсутністю рекомендацій постійної депутатської комісії, процес ви-плат призупинив.

10.01.2017 на сайті ради

з'явився проект рішення №493 «Про внесення змін до рішення міської ради від 20.12.2016 р. № 483 «Про затвердження міської програми соціального захисту та підтримки учасників антитерористичної операції та членів їх сімей - мешканців м. Кузнецовськ (Вараш) на 2017 рік».